

BOŞLUK

Kimseyi çağırmadık, ama geldiler
her biri yer açtı hayata. Çoğumuz durgun
arkamızda uçurum, önümüz deniz
bazılarımız son çizgisinde umudun.

Çocuklar masalda çalığışu
gece zifir karanlık, köpeğimiz hüzünlü
aklımızda bahçede kalan birkaç kedi yavrusu.

Sınırlarda dikenli mayın
karada, denizde, havada ölüm
camlarda birçok kadının eski gölgesi
telin üstünde duran kırlangıç gibi.

Kalmışız rüzgârın gerisinde
merakımız geveze, soruyoruz boyuna
yol belirsiz, ekmek önemli, çürümüş zeytinimiz
peşimizde durmadan büyüyen korku
bir sessizlik olmuş yanımızdaki
bildiklerimiz karmakarışık
devlet enine boyuna, üstü başı kanlı kırmızı.

Yıkık evler, karartma geceleri
göç yolunda kuşlara özenenler
sonrası yok itilip kakılmanın
bir türlü bulamadık yeraltına çekilen suyu.

Ben söylemedim ama herkes anladı artık
kemirilmiş bir dünya bu, 'savaş artığı.'